

violeta i el llop

Mònica Richart

PREMI VALÈNCIA NOVA ALFONS EL MAGNÀNIM

TRANSIT

El dia que vaig aterrar al Regne Unit plovia, cosa que ja m'esperava, i jo portava dues maletes tan plenes que ben bé no tancaven i la motxilla del gimnàs, que mai havia complit la seua funció primera, penjant dolorosament d'un muscle. Duia ficada la dessuadora de la colla d'amics, la que ens havíem fet per a les festes del poble, amb els noms de tots a l'esquena i un piu serigrafiat a la part de davant. Potser per això, perquè portava un òrgan reproductor masculí estampat a la roba, em feia la sensació que la gent em mirava amb certa estranyesa.

A primera vista, des del cel, la ciutat m'hauria hagut de semblar grisa, fosca i lletja, i la gent, ja ho he dit, recelosa. Per a mi, però, era poc menys que la terra promesa: l'indret on passaria d'aturat mediocre a traductor brillant. La intenció era traslladar-me a Londres, és clar, quan els estalvis m'ho permeteren. Mentrestant, viuria en aquella ciutat, notablement més barata, uns quants quilòmetres més al nord. Tenia la certesa absoluta que allí em canviaria la vida per complet. Era ingenu —encara ho soc, supose—, però no em faltava raó.

M'havia quedat embovat mirant una pantalla amb els vols d'eixida mentre enviava un missatge de text a la meua família per a confirmar-los que havia arribat bé a l'aeroport. Quan

tinguera la cartera de clients consolidada, podria treballar des d'on em vinguera de gust, vaig pensar. No vaig poder resistir la temptació d'imaginar-me establert a Hèlsinki, a Praga, al Quebec. Però abans, Londres. Demostraria als meus pares que estaven equivocats, que era ben capaç de no morir-me de fam, que podia complir els meus objectius, que hi havia llocs on s'estava millor (molt millor) que a casa. I la meua germana m'acabaria donant la raó. Londres...

L'alberg on m'allotjaria mentre buscava pis estava al centre de la ciutat. Només necessitava saber en quin punt de l'aeroport havia d'agafar l'autobús. Em va costar entendre les indicacions del personal a qui preguntava: el meu anglés era bastant justet. Quan ho admetia, la gent m'acusava de falsa modèstia, o directament d'incompetent. «Com pots ser traductor i *no saber anglés?*», em retreia tothom. I jo m'excusava, evidentment, en el fet que havia triat el francès com a llengua instrumental per a la carrera. Solia dir que ho havia fet així perquè l'anglès era massa recurrent, que les traduccions del francès es pagaven millor. En realitat, la raó era més simple: no m'havia arribat la nota per a fer la carrera en anglés.

Tenia el paraigua al fons d'una de les maletes, la que contenia els dos quilos d'embotit envasat al buit que havien de ser el meu recurs de supervivència si la cosa es posava magra. Massa complicat de traure, em vaig dir, no devia ploure tant. Amb el pit unflat i el posat solemne que m'infonia la dignitat de principiant, em vaig aventurar a fer el camí cap a l'autobús. Davall la pluja insistent, em sentia tot un lluitador,

un emigrant, un heroi. Aquella seguretat em va durar fins que vaig tirar a pagar el bitllet de l'autobús. «Import exacte», resava la placa que portava al costat el conductor. De res em va servir explicar-li que acabava d'arribar i en lliures només tenia els bitllets que havia pogut canviar a l'aeroport de Manises. Vaig haver de tornar a la terminal per a canviar un dels bitllets menuts. Ara la pluja ja no em va fer sentir èpic, només imbècil.

L'autobús vorejà el riu que recorria alguns dels barris de la ciutat. Com que era diumenge, si no haguera plogut, hauria pogut veure asseguda en aquells bancs vora riu una figura de tristesa etèria, corprenedora, que mirava l'aigua com qui mira passar la mort. Si no haguera plogut, potser m'hauria fixat bé en aquell riu, en aquell barri pobre, en aquella figura que m'havia de canviar la vida. Però plovia.

No vaig arribar a l'alberg fins a vora les onze de la nit. M'havia costat més d'una hora trobar la parada del segon autobús. M'havia arribat a desesperar tant que hauria malgastat els meus escassos estalvis en un taxi, si n'haguera passat algun per allà. Per acabar-ho d'adobar, el recorregut del segon autobús no era el que jo pensava i havia acabat en un hospital dels afores. Allà, això sí, havia pogut agafar un metro fins al centre. Tot això davall la pluja i arrossegant les dues maletes i la motxilla del gimnàs. Només volia dutxar-me, posar-me roba eixuta i ficar-me al llit.

Un home major, més major almenys que mon pare, va aparèixer coixejant a l'altra banda de la porta. Vaig deduir que era el conserge. Duia un diari a la mà, que segurament estava llegint plàcidament abans que jo el molestara amb la meua presència, si s'havia de jutjar per la cara de magranetes agres que feia. Em va mirar de cap a peus abans de traure una clau de la butxaca. Va obrir la porta un pam.

—Té reserva? —em va preguntar traient el cap per l'espai de la porta mig oberta. Ni bona nit, ni res. Sí que l'havia destorbat. Mirava el piu de la meua dessuadora amb un gest que em va semblar de desaprovació.

—Sí, i tant —nerviós, vaig començar a traure el full imprès de la butxaca exterior de la motxilla. S'havia mullat un poc, però era llegible. No em va deixar passar fins que no se'l va mirar de prop, alçant la vista per damunt de les ulleres.

El vaig seguir pel corredor i vam entrar per una porta que s'obria a mà esquerra. L'alberg estava en silenci (ho vaig interpretar com un bon senyal) i, per sort, el terra emmoquetat absorbia el soroll dels passos i de les rodes de les maletes. En arribar a la recepció, el conserge malcarat em va estendre la mà i li vaig tornar a donar el full de la reserva. Va introduir algunes dades a l'ordinador.

—No tenim cap reserva al seu nom en la base de dades.

—Com? No pot ser —vaig entrar en pànic i vaig assenyalar el paper—. Mire, ho diu ací: Josep Faure, data d'entrada el nou d'octubre, tres nits.

–Sí, sé llegir. Però la reserva no apareix a la base de dades. Deu ser un error del sistema.

–Però això no és culpa meua –vaig interrompre’l–, jo he pagat les tres nits i no tinc un altre lloc on quedar-me.

–En condicions normals no hi hauria problema de tramitar una reserva ara mateix. Però aquesta setmana hi ha un torneig juvenil de bàsquet a la ciutat, i tenim una afluència molt gran de visitants –va explicar, arrossegant indiferència en cada paraula–, no sé si tenim llits lliures.

–Què? –vaig exclamar. Era el que em faltava.

–No s’altere.

–Que no m’altere? No tinc on dormir! –vaig contestar, brandant el full de reserva inútil–. He passat tot el dia arrossegant les maletes, són les onze de la nit i no tinc on quedar-me!

L’home ni em mirava: tenia la vista fixa en la pantalla de l’ordinador i ara feia un clic, ara premia dues o tres tecles amb parsimònia, ara movia un poc el ratolí. Jo m’estava exasperant. Rebrejava el full de reserva entre els dits i treia contínuament el mòbil de la butxaca, buscant la comprensió d’algun amic, d’algun familiar, fins i tot del grup de WhatsApp de les meues ties de Tavernes. Aleshores recordava que no tenia internet i el tornava a guardar. I mirava l’home tranquil i em desesperava.

–Hi ha un llit lliure en una habitació –va fer l’home al final, com qui no vol la cosa–, però no és una habitació triple com la que vosté havia reservat.

–M’és igual –em vaig afanyar a assumir.

–És una de deu llits, masculina. Els altres nou ocupants de l'habitació ja han fet l'entrada, així que hauria de quedar-se el llit que quede.

–No hi ha problema.

–N'està segur? Una volta tramite aquesta reserva, la que ha fet vosté ja no valdrà. No podrà demanar-ne una triple fins que no passen les tres nits... Si és que en queda alguna.

Vaig sospesar les meues opcions. Insistir en la meua reserva no tenia cap sentit. Era massa tard per a buscar un altre alberg, i si hi havia aquell campionat de bàsquet, segurament tots els del centre estarien plens. A banda, no em venia gens de gust vagar pel carrer arrossegant de nou les maletes, tot mullat i amb aquell vent, de porta en porta, fins que m'admeteren en algun lloc.

–Sí, tant fa.

Una estona després pujava a l'habitació que m'havia tocat. Tenia cinc lliteres i si la meua iaia haguera vist la roba per terra i l'escampada de paquets de papes i botelles de cervesa buides s'hauria tornat a morir. Feia, a més, olor de mascle. Hi havia trastos damunt de tots els llits: suposava que els altres ocupants no imaginaven que tindrien un company més, al final. Vaig seleccionar el llit que semblava menys ocupat: un que no tenia res personal damunt, només restes de menjar.

El meu cos feia una olor rànica, de mullat i suat, que m'incomodava molt, i l'atmosfera de l'habitació no hi ajudava gens. Al fons del dormitori hi havia una porta blava: havia de ser el lavabo. M'hi vaig atansar, la vaig obrir i un bassal d'aigua se'n va eixir i va començar a impregnar la moqueta. La vaig

tancar ràpidament. Només em faltava haver d'avisar el conserge perquè hi havia una fuga d'aigua a la dutxa o no sé què: es pensaria que era cosa meua, de segur, i em faria fora. Vaig decidir que podia conviure perfectament amb la meua olor i la dels altres mascles i em vaig quedar assegut al llit una estona. Se sentia el vent colpejar les finestres, una conversa no gaire llunyana entre xiques i la remor dels grinyols de les canonades.

Em vaig esmunyir davall del nòrdic. El llit no em va semblar incòmode al principi: de tan cansat com estava, em podria haver tirat damunt de la moqueta ronyosa i ja m'hauria semblat bé. El coixí era un poc dur, això sí, i em va costar trobar la posició que volia per a dormir. «On t'has clavat?» La veu de la consciència va arribar massa prompte. No m'havia imaginat així l'arribada al Regne Unit. Esperava, qui sap, l'alegria i la despreocupació que m'havien transmés els meus amics quan se n'havien anat d'Erasmus. «Potser jo també hauria hagut de fer un Erasmus, i així ara estaria més preparat», però en tercer de carrera s'estava tan bé a València... Acabava de començar a eixir amb Irene, i no podia separar-me d'ella. No sabia, òbviament, que la relació amb Irene duraria quatre mesos. Jo pensava que seria per sempre. I els meus pares que sempre es queixaven dels diners. «Ja veurem si podem acabar de pagar la carrera als dos xiquets», «Ai, Alícia, si no podem ja ens ajudaran mon pare i ma mare quan cobren la taronja». Ara que tenia aquesta oportunitat, tard o prompte, n'estava segur, m'eixiria una faena a Londres. M'establiria allí, faria un gran currículum com a traductor i, el dia que tornara

definitivament a casa, molts anys després, ho faria convertit en un home de trellat.

La visió del meu futur estel·lar m'havia anat reconfortant a poc a poc, i la son començava a abraçar-me. M'havia alçat matí, ara me'n recordava, per a anar fins a Alacant a agafar el vol. Havia sigut difícil separar-me dels meus pares, dels meus iaios i, tot i que no li ho diria mai perquè érem germans, d'Aina també. Tot el tràfec del dia m'estava passant factura: les corregudes, les presses, la pluja en els ossos. El cansament. El llit em va semblar més còmode. Fins i tot el coixí em va començar a semblar còmode. I em vaig deixar bressolar pel vent i pel riure llunyà d'aquelles xiques i la remor de les canonades que no acabava mai...

No sé si em vaig despertar pel soroll que va fer la porta quan es va obrir de sobte i va colpejar la paret, o pels llums fluorescents que es van encendre a continuació. Sobresaltat, em vaig incorporar en el llit. Naturalment, llarguerut i maldestre com era, em vaig pegar amb el cap contra el llit de damunt. Me'l vaig fregar amb insistència. Ja era de dia? No em trobava gens descansat.

La resposta em va arribar de seguida, en forma dels nou components de l'equip de bàsquet juvenil que entraren amb els seus xandalls, trontollant i cantant una espècie d'himne, i se'm quedaren mirant amb sorpresa.

–Hey maaaaaaaaaaaaaaaaate –va fer un, que portava una botella d'alguna cosa que no era aigua i en bevia a gallet–, you already sleepin'? It's paaaaaaaaaaaaarty time, mate!

I, tot seguit, em va oferir la botella. Jo em vaig fregar els ulls, desconcertat i, com vaig poder, li vaig dir que no, que moltes gràcies, que acabava d'arribar de viatge i necessitava descansar.

El *mate* em va dir alguna cosa que no vaig entendre, però que pel to havia de ser alguna frase en la línia de «tu t'ho perds», o potser en la de «la figa ta mare descansa esta nit ací», i després es va girar cap als seus amics, que s'havien assegut ja al voltant de l'habitació i havien recuperat les begudes i les restes de menjar.

–*To England!*–va brandar la botella en l'aire, i tots li van respondre amb una espècie de crit de guerra.

El crit va ser només l'anunci del que venia. Un va posar música màquina amb el mòbil, supose que el volum màxim que l'aparell li permetia. Em vaig tapar el cap i tot amb el nòrdic, però no era suficient. Em vingueren al cap els taps per a les orelles que m'havia oferit ma mare la nit abans del vol. «Per a l'avió», m'havia dit, «per si vols descansar». Jo li havia dit que no, que m'agradava escoltar les converses alienes i imaginar-me les vides de la gent. Molt bonic, molt romàntic. Molt imbècil.

Vaig acabar eixint de l'habitació, buscant algun racó d'impossible silenci. Només vaig aconseguir que la gent em mirara de manera estranya per anar pels corredors amb cara de mort i amb un piu serigrafiat a la dessuadora. La majoria dels que poblaven l'alberg eren jugadors de bàsquet, encara amb els uniformes: alguns dels xics no tenien ni barba. Em vaig tocar

la meua, de tres o quatre dies, com si esperara que em donara algun tipus d'autoritat.

Vaig tornar a l'habitació arrossegant les cames. Potser podia arribar a una entesa amb els meus companys de dormitori. Al cap i a la fi, eren xiquets... Ho vaig descartar quan me'ls vaig trobar fent cua per a encertar a llançar les llaunes buides a la tassa del vàter. Ara entenia per què se n'eixia l'aigua. Em vaig ficar dins del meu llit, amb la roba posada, i em vaig tornar a amagar davall del nòrdic. Per rutina, vaig desbloquejar la pantalla de mòbil. Sense internet, era poc més que una pedra bonica i cara, i baixar a demanar-li la contrasenya del wifi al monstre aquell de la recepció no era una opció. La idea de tornar a veure aquell mig somriure sàdic em feia estremir. Vaig mirar la llista de contactes, desesperat. Cridar a casa em costaria un dineral i, a més, despertaria tothom. Era la una de la nit ací, les dues allà. Però tenia ganes de sentir la veu de ma mare més que res en el món.

Vaig prémer la m. Després la a. Ja no se sentia el vent: se sentien els crits, la música *house* i les llaunes rebotant per tot el lavabo. De tant en tant, al xipolleig d'una que encertava dins l'aigua la seguien ovacions i més crits de victòria. A la pantalla del mòbil, després de Maite Classe i Malibú Bar, apareixia temptadorament Mama. Vaig prémer la tecla de cridada però, abans que connectara, vaig penjar. Em vaig guardar el mòbil davall del coixí i em vaig tapar les orelles amb les mans. «Bona nit, mama», vaig pensar. «Bona nit, Pep.»